

Ochranáři lezení zakazují

Ochranáři z Krkonošského národního parku ovšem s tradičním lezením nesouhlasí a prohlašují ho za nezákonné. „Podle zákona o ochraně přírody a krajiny je na celém území národního parku provozování horolezectví zakázáno mimo místa vyhrazená orgánem ochrany přírody. Oblast Labského dolu není pro výše uvedenou aktivitu vyhrazena,“ zamítl letos na jaře žádost Českého horolezeckého stavu o legalizaci současného stavu vedoucí odboru státní správy Krkonošského národního parku Jindřich Sýkora. Zároveň nepřímo přiznává, že škody, které horolezci údajně natropí, jsou hypotetické: „Bude zahájeno sledování klimatických poměrů a provedení podrobného bryologického průzkumu (zaměřeného na mechorosty – pozn. red.) na stěnách ve vstupních partiích Labského dolu.“

Každý horolezec, který míří do Labského dolu, tedy řeší dilema, zda překročí ochranné nařízení. Pokud ano, měl by aspoň dodržovat základní příkazy, které v této oblasti platily za komunistické vlády. Do oblasti mohli vstupovat jen horolezci registrovaní ve sportovním oddíle, nejméně ve třech a sněhu či ledu muselo být tolik, aby zakryly veškerou vegetaci a nedošlo k jejímu poškození. Samozřejmostí je, že všechny odpadky si každý odnese v batohu zpět do civilizace.

Královnou je Labská jáma

V Labském dole se leze ve třech místech, která jsou zcela odlišná. Královnou oblastí je Labská jáma, kterou Labský důl nahoře začíná. Labe sem od svého pramene stačilo odtéci jen pár stovek metrů, minulo Labskou boudou a padá do skalnatého údolí. Jeho kolmé srázy jsou potažené kompaktním ledovým povlakem, po kterém

vede několik lezeckých směrů. Lze si vybrat mezi šedesátistupňovým svahem (to je jako hodně prudká střecha), kolmou hranou (jako byste lezli po rohovém paneláku) nebo ledovými záclonami nateklými do volného prostoru (pro nebezpečí ulomení to připomíná tanec mezi vejci).

Nejnámější je samotný Labský ledopád, který spadá na dno údolí v podobě obřích boulí. Velmi často ovšem bývá zamrzlý jen na povrchu, a tak se již ne jeden sportovec probořil do vody tekoucí pod ledem.

K Labské boudě se dostaneme na běžkách od Míseček přes Zlaté návrší anebo od Špindlerovky po hřebenech. Obě trasy jsou dobře vyznačeny tyčemi a je nutné na ně počítat se dvěma hodinami jízdy. Od boudy stačí sjet sto metrů k betonové vyhlídce se zábradlím a máte ledy jako na dlani. Dolů se obvykle svažuje právě od zábradlí. K jaru pozor na laviny, protože okolní svahy jsou podmačené a sněhová vrstva po nich lehce sjíždí jako po másle.

Pokud sejdemě pěšky nebo sjedeme na lyžích skrz skalní hrdlo pod Labskou jámou, ocitneme se v širokém plochém bezlesém údolí. Vysoko nad námi se tyčí skalnato-travnato-sněhovo-ledové stěny. Nejznámější jsou v Pančavské jámě, kudy spadá stejnojmenný potok. Trasy jsou tady opravdu hodnotné a jejich překonání může trvat celý den. Převýšení je dvě stě padesát metrů, kličkuje se v neprehledném terénu, pevný led může vystřídát sypký sníh nebo skála s jinovatkou a ještě k tomu svahy často zametají laviny, které berou do údolí, co se jim postaví do cesty včetně lidí. Na závěr většiny cest je potřeba prokopat tunel skrze mohutnou převěž. Ani poté však není vyhráno. Za špatného počasí se na planině špatně hledá směr, a je proto nutno pěšky pokračovat stále rovně, až narazíte →

Horolezecká hantýrka

Ledy – zamrzlé vodopády z čistého ledu

Rampouchy – ledové sloupy nebo proudy

Záclony – ledové plochy, jejichž spodní část „vlaje“ ve vzduchu

Glazury, náteky – několikacentimetrová vrstva ledu, kterou je potažená celá skála

Mixy – túry, na kterých se překonávají skály, led, sníh a někdy i tráva

Zbraně – krátké moderní cepíny a mačky určené pro kolmé a převislé stěny

Skelety – horolezecké plastové boty

Blembáky – přilby

Rychloupínáky – mačky, které mají vázání podobné jako na lyžích

Turistárny – cepíny s delšími rovnými rukojetěmi vhodné na lezení sněhových a firnových svahů a chůzi po ledovci

Šrouby – ledovcové skoby ve tvaru velkých dutých šroubů

Pípáky – lavinové hlásiče, které se nosí na těle a slouží pro vyhledání zasypaných

Skialpy – turistické lyže, které se hodí do sněhu, ve kterém bychom se bořili po pás

Kam na jídlo

Nad Labským dolem stojí nevzhledná novostavba **Labské boudy**. Pro případné hosty už mnoho let zavřená, ale funguje aspoň **bufet**. V závětří stojí několik lavic a stolů, u kterých si můžete vychutnat předražený čaj, nechutného turka, vylouhovaný párek nebo aspoň tatranku.

U boudy se však raději nezdržujte příliš dlouho, protože při změně počasí je to past na turisty. Všechny cesty vyznačené tyčemi odtud vedou do bezpečí

horských středisek přes větrné pláně a táhlé hřebeny.

Po cestě nám proto mohou přijít vhod levnější jednoduchá jídelna na **Vrbatově boudě** (dejte si segedinský guláš či vdolky, to tu vaří každý den a umějí to dobře) nebo na druhé straně dražší

Martinovka se standardním restauračním menu. K oběma to máte hodinku chůze na běžkách. Od nich už vede cesta jenom dolů do Špindlerova Mlýna, a tak si můžete dopřát i jedno pivo nebo panáka na zahřátí.

Snímek: Jakub Turek